

Arrest

nr. 84 675 van 13 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 februari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 februari 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat I. SIMONE, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, S. K., luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, geboren op 17 juni 1976 te Erevan. In 2002 liet u uw familienaam, in casu M. (...), wijzigen omdat u door uw lidmaatschap van de politieke partij HHsH geen werk vond.

In 1994 bent u lid geworden van HHsH en in 1996 kreeg u van voornoemde partij een lidkaart.

Reeds in 1998 kwam u, ter gelegenheid van uw functie als vertegenwoordiger van HHsH in een kiesbureau in Erevan, in aanraking met een zekere G. (...) – zijn achternaam kent u niet - ;

hij probeerde kiesfraude te plegen en omdat u daarom ruzie met hem kreeg, zou hij u later viseren. In 2004, na uw werk in een restaurant, werd de wagen waarin u zat klemgereden en werd u aangevallen door G. (...) en zijn kompanen. Het kwam tot een lang aanslepende rechtszaak, waarbij u gebruik maakte van alle beroepsmogelijkheden, hetgeen uitmondde in een veroordeling van G. (...) en enkele anderen. U verklaart dat het om een schijnproces ging. Tijdens de lang aanslepende rechtszaak kende u geen problemen en dit tot de protesten van 1 maart 2008, naar aanleiding van de presidentsverkiezingen.

Uw echtgenote S. H. (...) (O.V. 6.545.211) maakte op 1 maart 2008 beeldopnames van de betoging in Erevan. Zij speelde u de gemaakte opnames door, zodat u ze kon doorgeven aan HHsH. Op 2 maart 2008 werden er op het werk van uw echtgenote, een Armeense tv-zender, beelden van 1 maart 2008 in beslag genomen door 2 parketmedewerkers en dit op bevel van procureur-generaal H. (...). Op 9 mei 2008 was uw echtgenote getuige van een auto-ongeval waarbij een kind werd aangereden. In een emotionele reactie ging uw echtgenote mee naar het ziekenhuis, maar nadien werd zij er valselijk van beschuldigd het kind zélf te hebben aangereden. U betaalde het slachtoffer een schadevergoeding, zodat het niet tot een strafrechtelijke zaak zou komen. Uw echtgenote kreeg anonieme dreig telefoons eind juli 2008 en in december 2008, namens de eerder genoemde G. (...). Op 10 augustus 2009 belde G. (...) uw vrouw persoonlijk; hij zei dat u uw vrouw in uw zaakjes had betrokken en dat zij alsnog opnames van de betoging van 1 maart 2008 moest afgeven. Eveneens in augustus 2009 werd de directeur van de tv-zender streng gemaand om bezwarende beelden in verband met 1 maart 2008 vrij te geven. Op 30 augustus 2009 werd de wagen van uw echtgenote vanuit een zwarte Lada, die u herkende van het incident van 2004, beschoten; u volgde haar in een andere wagen. Samen met uw echtgenote slaagde u er in om te ontkomen en u dook onder in Oshakan. U wachtte er op de nodige formaliteiten om uw herkomstland te verlaten.

Op 18 september 2009 verliet u Armenië per vliegtuig. Vanuit Zvartnots vloog u naar Parijs en van daaruit reisde u door naar België.

Op 11 december 2009 vroeg u, samen met uw echtgenote, asiel in België.

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, S. K., luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw herkomstland bent ontvlucht omwille van problemen met een zekere G. (...), de nasleep van de gebeurtenissen van 1 maart 2008 en ten slotte een aanval op uw echtgenote op 30 augustus 2009 (CGVS, gehoorverslag dd.28.07.2010, p.9).

Er dient te worden opgemerkt dat uw huidige asielaanvraag een onmiskenbaar bedrieglijk karakter heeft zodat in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Deze conclusie is gebaseerd op de volgende vaststellingen.

Zo moet vooreerst worden benadrukt dat u de Belgische asielinstanties bewust hebt misleid. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS I, p.2) dat uw huidige asielaanvraag de eerste was in Europa.

Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat u op 20 december 2002 asiel vroeg in Spanje.

U maakte zich bij de Spaanse asielinstanties kenbaar als K. M. (...), geboren te Erevan, Armenië, op 17 juni 1976.

Uw aanvraag aldaar werd ontvankelijk verklaard op 12 februari 2003, maar op 12 augustus 2003 deed u afstand van voormelde asielaanvraag.

Uit uw verklaringen en neergelegde documenten voor de Belgische asielinstanties moet blijken dat u in 2002 uw naam liet wijzigen in Armenië; in plaats van K. M. (...) zou u voortaan K. S. (...) als naam voeren.

Welnu, vooreerst blijkt uit de in Spanje verkregen informatie dat u bewust informatie hebt achtergehouden voor de Belgische asielinstanties door te beweren niet eerder asiel gevraagd te hebben in een Europese lidstaat.

Voorts moet opgemerkt worden dat u sinds 2002 de naam K. S. (...) zou voeren, maar kennelijk hebt u niettemin uw oude identiteitsgegevens gebruikt in Spanje bij uw asielaanvraag aldaar. Van een asielzoeker die verklaart nood te hebben aan internationale bescherming, wordt verwacht dat hij geen informatie verheimelijkt over eerdere asielaanvragen en daarmee over een eerder verblijf in een ander Europese lidstaat, noch meerdere namen voert.

In uw geval moet worden vastgesteld dat u wel dergelijke informatie hebt verheimelijkt en onder meerdere namen asiel hebt gevraagd, wat in zeer ernstige mate afbreuk doet aan uw algehele oprechtheid.

U verklaart (CGVS I, p.9) uitdrukkelijk dat u en uw echtgenote nog vervolging riskeren omwille van de (nasleep van de) gebeurtenissen van 1 maart 2008.

Welnu, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen.

Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden, in casu het bezoek van parketmedewerkers op uw echtgenote haar werk en meerdere dreig telefoons die uw echtgenote ontving, in de nasleep van jullie betrokkenheid bij de politieke gebeurtenissen van 2008, doordat uw echtgenote beelden maakte van de betoging op 1 maart 2008 en deze beelden doorspeelde / wilde doorspelen aan de politieke partij HHsh, niet aannemelijk.

Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf toeschrijft.

Bovendien zijn uw verklaringen over de opeising en inbeslagname van de beelden van de betoging op 1 maart 2008 en de door u daaruit afgeleide vervolgingsvrees, niet coherent.

Zo verklaart u (CGVS II, p.6) dat uw echtgenote reeds op 2 maart 2008 alle beelden van de betoging moest afgeven aan 2 parketmedewerkers. U preciseerde dat de parketmedewerkers alles hebben meegenomen, al wat schadelijk was hebben vernietigd, en de rest hebben teruggestuurd.

Gezien deze vaststellingen is het niet geloofwaardig, noch logisch, dat anderhalf jaar na de feiten, in augustus 2009, uw echtgenote van haar baas te horen kreeg dat de procureur-generaal opnieuw eiste dat videobeelden van 1 maart 2008 zouden afgegeven worden (CGVS II, p.8).

Dergelijke verklaringen zijn weinig coherent en bevestigen uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Voorts moet worden opgemerkt dat u, doorheen uw volledig asielrelaas, verwijst naar problemen met een zekere G. (...) en dat sedert 1998 tot vlak voor uw vertrek in september 2009.

Vanuit die vaststelling is het niet geloofwaardig dat u de familienaam van G. (...) niet kent (CGVS I, p.7), temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u in 2004 een klacht tegen hem indiende, die resulteerde in een lange rechtsprocedure, waarbij u alle beroepsmogelijkheden uitputte. Bovendien noemt u wel volledige namen van andere personen die u in verband brengt met uw verklaarde problemen (CGVS I, p.7).

Welnu, van een persoon die in het relaas van een asielzoeker een centrale plaats inneemt en die meer bepaald actief betrokken zou zijn in vervolgingsdaden tot kort voor de eigenlijke vlucht toe, mag verwacht worden dat u als geviseerde, zijn volledige naam kent of heeft proberen te achterhalen.

De vaststelling dat u hierin niet slaagt, doet afbreuk aan een belangrijk element van uw asielrelaas.

Er moet worden opgemerkt dat uw verklaringen, als zou u in uw herkomstland verstoken blijven van bescherming vanwege de autoriteiten, niet te rijmen zijn met de door u neergelegde documenten inzake een incident in 2004, waarbij de hiervoor genoemde G. (...) betrokken was.

Zo legt u een document neer dat melding maakt van de aanwezigheid van de lokale politiefchef met een operationele eenheid, alsook van een onderzoeksrechter die op de plaats van de feiten aanwezig is geweest. In het document werd het geleden nadeel van het slachtoffer – uzelf – gepreciseerd. U legt een ingevuld politieformulier voor, dat door uzelf werd ondertekend en waarin u bevestigt dat uw verklaringen waarheidsgetrouw zijn. Eveneens bevat uw administratief dossier een getypt, ondertekend en afgestempeld verslag van de wetsdokter, aangaande een uitgebreid expertisearchief. Het document bevat een gedetailleerde beschrijving van de blessures van het slachtoffer. U legt een door u opgestelde klacht neer (dd.7 november 2004), gericht aan de bevoegde onderzoeksrechter; in het document brengt u een nieuw element naar voor in het onderzoek. Uw bundel neergelegde documenten bevat een brief van het parket-generaal, waarin wordt gemeld dat uw klacht werd doorverwezen. U legt een uittreksel uit een strafvonnis voor vanwege de Rechtbank van eerste aanleg te Malatia-Sebastia

(2005). In het vonnis worden expliciet namen van betrokkenen bij het incident vermeld. U legt een strafvonnis van het Beroepshof voor Strafzaken en Militaire Zaken (dd.6 september 2005) voor, waarin ooggetuigenverslagen aan bod komen. Ook legt u een uittreksel uit het strafvonnis van de Rechtbank van eerste aanleg van Malatia- Sebastia (dd.19 oktober 2006) voor, waarin vermeld wordt dat het strafonderzoek tegen G. (...) apart werd gehouden en onderbroken tot hij werd opgepakt op 26 juni 2006. Op 28 juni 2006 werd het strafonderzoek jegens hem heropend en uiteindelijk werd een veroordeling tot 4 jaar cel uitgesproken.

Welnu, op basis van dergelijke stukken kan uw verklaring, als zou het proces dat u startte jegens uw belager(s) een schijnproces geweest zijn, niet geloofwaardig genoemd worden.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hiermee verder ondergraven.

Er moet worden vastgesteld dat u uw herkomstland, in casu Armenië, via de luchthaven van Zvartnots op een legale manier hebt verlaten en van daaruit naar Parijs vloog (CGVS I, p.5). U verklaarde (CGVS I, p.5) dat u met uw eigen paspoort reisde en dat u op de luchthaven Zvartnots persoonlijk werd gecontroleerd.

De vaststelling dat u uw herkomstland op een legale manier hebt verlaten, is belangrijk in het licht van uw asielrelaas.

Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal blijkt immers dat u problemen zou gekend hebben met (handlangers van) hooggeplaatste personen, die hetzij belangrijke posities bekleedden binnen de Armeense overheid, hetzij nauwe contacten hadden met gezagsdragers. Zo noemt u (CGVS I, p.7) de namen van de hoofdprocureur van Armenië, A. H. (...), K. K. (...), hoofd van het personeel van de president en de oligarch S. A. (...).

Welnu, de vaststelling dat u legaal het land uitreisde en op die manier een groot risico nam ontdekt en aangehouden te worden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaarde ernstige vrees jegens machtige personen bij of in de nabijheid van de Armeense autoriteiten.

Er dient, volledigheidshalve, nog te worden opgemerkt dat uw advocaat, meester Joost Hendrix, met een schrijven gericht aan het Commissariaat-generaal, dd.16.12.2010, liet weten dat uw vader, M. M. (...), op 17 november 2010 dood werd aangetroffen in een kanaal te Metamor, op 50 kilometer van Erevan.

Volgens uw advocaat zou de dood van uw vader een bijkomend feit zijn in uw asielrelaas, waarover later meer gegevens zouden kenbaar gemaakt worden.

Welnu, hier moet opgemerkt worden dat tot op heden geen enkele bijkomende info dienaangaande werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal.

Zelfs indien alsnog informatie zal worden aangereikt inzake het overlijden van uw vader, dan nog blijft de vaststelling overeind dat u uw vader op geen enkel moment hebt geciteerd doorheen uw asielrelaas. Het schrijven van uw advocaat wijzigt bijgevolg niets aan de tot hertoe gedane vaststellingen.

Uit alle voorgaande vaststellingen dient dan ook te worden afgeleid dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Alle door u voorgelegde documenten vermogen niet om voorgaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

De kopie van uw paspoort en dat van uw echtgenote, uw werkbadge, uw diploma, uw militair boekje, een diploma van uw echtgenote, een getuigschrift waaruit blijkt dat uw echtgenote werkte als verpleegster bevatten identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden.

Uw bewijs van uw naamsverandering, toont aan dat u uw familienaam liet wijzigen in 2002, maar bevat geen informatie over problemen die u voordien kende omwille van uw naam.

De huwelijksakte bewijst de formele band tussen uzelf en uw echtgenote, hetgeen hier evenmin ter discussie staat.

Een aanbevelingsbrief vanwege de politieke partij HHsH, een bewijs van uw lidmaatschap van HHsH sinds 1994 en uw partijlidkaart van HHsH, bewijzen dat u lid was voornoemde partij; deze documenten bevatten echter geen informatie over problemen die u zou gekend hebben door uw lidmaatschap van HHsH.

De voorgelegde stukken in verband met de aanval tegen u in 2004 (een aangifte, een proces-verbaal, een medisch getuigschrift, een medisch expertiseverslag, een klacht ter attentie van een rechercheur, een bewijs van het overmaken van een klacht, een bewijs van het overmaken van een klacht aan de procureur, een gerechtelijke medische expertise, een antwoorddocument van het parket, een verwerping van uw klacht, een brief van het parket generaal, 3 vonnissen) zijn niet te rijmen met uw verklaring als zou het vermelde incident slechts tot een schijnproces geleid hebben, hetgeen eerder reeds werd opgemerkt.

De mededeling dat procedure inzake ongeval echtgenote van mei 2008 werd stopgezet, de mededeling dat zaak tegen echtgenote werd geseponeerd, een enveloppe waarin stuk 24 werd verstuurd, tonen aan dat uw vrouw niet werd vervolgd voor een auto-ongeval in mei 2008 (waarbij een kind werd

aangereden), waarvan zij aanvankelijk valselijk beschuldigd werd. Deze stukken bewijzen echter niet dat men uw echtgenote aanvankelijk vals wilde beschuldigen omwille van haar rol tijdens de betoging op 1 maart 2008.

Twee neergelegde attesten en een werkbadge bewijzen dat uw echtgenote actief zou geweest zijn voor de tv-zender YerevanTV.

Het is echter merkwaardig dat op dezelfde datum twee aparte attesten werden geschreven; in één attest wordt vermeld dat uw echtgenote als commercieel directeur werkte, in het andere dat zij directeur was van het filmarchief.

In beide attesten wordt geen melding gemaakt van het feit dat uw echtgenote werkzaam is geweest als journaliste, hetgeen nochtans moet blijken uit uw verklaringen.

Evenmin bevatten de documenten informatie waaruit blijkt dat uw echtgenote zou aanwezig geweest zijn bij de betoging van 1 maart 2008, hetgeen u nochtans als een cruciale gebeurtenis in uw asielrelaas hebt gemarkeerd.

Ten slotte moet opgemerkt worden dat de psycho-medische attesten die in België aan uw echtgenote verstrekt werden (dd.26 juli 2010 en 11 augustus 2010), alle gedane vaststellingen niet kunnen wijzigen; in de attesten wordt verwezen naar problemen die uw echtgenote in haar herkomstland zou gekend hebben, maar de documenten maken geen melding van een diepgaand psychologisch onderzoek. Omwille van medische redenen heeft uw echtgenote zich niet voor gehoor door het Commissariaat-generaal aangemeld, daarom werd haar een verzoek om inlichtingen gestuurd, waarin zij echter geen elementen naar voor bracht die de gedane vaststellingen in positieve zin kunnen wijzigen."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, S. H., luidt het asielrelaas als volgt:

"Uit uw verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u een Armeens staatsburger van Armeense origine bent, geboren op 6 maart 1979 te Erevan.

Op 1 maart 2008 maakte u beelden van de betoging naar aanleiding van de presidentsverkiezingen. U gaf de beelden door aan uw echtgenoot, die ze op zijn beurt zou doorspelen aan een vriend, opdat de opnames in handen zouden komen van de politieke partij HHSH. U werd door het parket gemaand om de beelden af te geven. U ontving enkele dreigtelefoons.

Op 9 mei 2008 was u getuige van een auto-ongeluk, maar nadien werd u er valselijk van beschuldigd het ongeval zélf te hebben veroorzaakt; volgens uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken omwille van wat u deed op 1 maart 2008. In december 2008 werd de zaak gesloten omdat u een schadevergoeding had betaald aan het slachtoffer.

Op 30 augustus 2009 werd uw wagen beschoten. Samen met uw echtgenoot dook u onder in Oshakan. U wachtte er op de nodige formaliteiten om uw herkomstland te verlaten.

Op 18 september 2009 verliet u Armenië per vliegtuig. Vanuit Zvartnots vloog u naar Parijs en van daaruit reisde u door naar België.

Op 11 december 2009 vroeg u, samen met uw echtgenoot, asiel in België."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, S. H., luidt als volgt:

"U werd door het Commissariaat-generaal opgeroepen voor gehoor op 28 juli 2010 en op 20 augustus 2010, samen met uw echtgenoot, **S. K. (...)** (O.V. 6.545.211).

U kwam bij beide gelegenheden niet opdagen. Uw afwezigheid werd gewettigd door voorgelegde attesten.

Daarop werd u op 2 september 2010 een verzoek om inlichtingen gestuurd, waarmee u de gelegenheid werd geboden om uw asielmotieven uiteen te zetten.

Welnu, uit uw schriftelijke verklaring blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als uw echtgenoot baseert.

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een beslissing genomen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van kennelijke ongegrondheid.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De vaststellingen die tot deze conclusie hebben geleid worden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in de beslissing van uw echtgenoot.

Ook voor de bespreking van alle voorgelegde documenten wordt verwezen naar de beslissing ten aanzien van uw echtgenoot.

Aangezien bovenstaande vaststellingen duidelijk uit het administratief dossier blijken, aangezien uit de reeds afgeleverde verklaringen van u en uw echtgenoot uw vluchtmotieven duidelijk zijn, en aangezien u geen aanvullende elementen aan het Commissariaat-generaal overmaakte, kan geconcludeerd worden dat het Commissariaat-generaal in het bezit is van alle elementen die u ter ondersteuning van uw asielaanvraag wenste neer te leggen en acht het Commissariaat-generaal het niet meer noodzakelijk u op te roepen voor gehoor.

De beslissing ten aanzien van uw echtgenoot luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw herkomstland bent ontvlucht omwille van problemen met een zekere G. (...), de nasleep van de gebeurtenissen van 1 maart 2008 en ten slotte een aanval op uw echtgenote op 30 augustus 2009 (CGVS, gehoorverslag dd.28.07.2010, p.9).

Er dient te worden opgemerkt dat uw huidige asielaanvraag een onmiskenbaar bedrieglijk karakter heeft zodat in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Deze conclusie is gebaseerd op de volgende vaststellingen.

Zo moet vooreerst worden benadrukt dat u de Belgische asielinstanties bewust hebt misleid. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS I, p.2) dat uw huidige asielaanvraag de eerste was in Europa. Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat u op 20 december 2002 asiel vroeg in Spanje. U maakte zich bij de Spaanse asielinstanties kenbaar als K. M. (...), geboren te Erevan, Armenië, op 17 juni 1976. Uw aanvraag aldaar werd ontvankelijk verklaard op 12 februari 2003, maar op 12 augustus 2003 deed u afstand van voormelde asielaanvraag. Uit uw verklaringen en neergelegde documenten voor de Belgische asielinstanties moet blijken dat u in 2002 uw naam liet wijzigen in Armenië; in plaats van K. M. (...) zou u voortaan K. S. (...) als naam voeren. Welnu, vooreerst blijkt uit de in Spanje verkregen informatie dat u bewust informatie hebt achtergehouden voor de Belgische asielinstanties door te beweren niet eerder asiel gevraagd te hebben in een Europese lidstaat. Voorts moet opgemerkt worden dat u sinds 2002 de naam K. S. (...) zou voeren, maar kennelijk hebt u niettemin uw oude identiteitsgegevens gebruikt in Spanje bij uw asielaanvraag aldaar. Van een asielzoeker die verklaart nood te hebben aan internationale bescherming, wordt verwacht dat hij geen informatie verheimelijkt over eerdere asielaanvragen en daarmee over een eerder verblijf in een ander Europese lidstaat, noch meerdere namen voert. In uw geval moet worden vastgesteld dat u wel dergelijke informatie hebt verheimelijkt en onder meerdere namen asiel hebt gevraagd, wat in zeer ernstige mate afbreuk doet aan uw algehele oprechtheid.

U verklaart (CGVS I, p.9) uitdrukkelijk dat u en uw echtgenote nog vervolging riskeren omwille van de (nasleep van de) gebeurtenissen van 1 maart 2008.

Welnu, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden, in casu het bezoek van parketmedewerkers op uw echtgenote haar werk en meerdere dreig telefoons die uw echtgenote ontving, in de nasleep van jullie betrokkenheid bij de politieke gebeurtenissen van 2008, doordat uw echtgenote beelden maakte van de betoging op 1 maart 2008 en deze beelden doorspeelde / wilde doorspelen aan de politieke partij HHsh, niet aannemelijk. Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf toeschrijft.

Bovendien zijn uw verklaringen over de opeising en inbeslagname van de beelden van de betoging op 1 maart 2008 en de door u daaruit afgeleide vervolgingsvrees, niet coherent. Zo verklaart u (CGVS II, p.6) dat uw echtgenote reeds op 2 maart 2008 alle beelden van de betoging moest afgeven aan

2 parketmedewerkers. U preciseerde dat de parketmedewerkers alles hebben meegenomen, al wat schadelijk was hebben vernietigd, en de rest hebben teruggestuurd. Gezien deze vaststellingen is het niet geloofwaardig, noch logisch, dat anderhalf jaar na de feiten, in augustus 2009, uw echtgenote van haar baas te horen kreeg dat de procureur-generaal opnieuw eiste dat videobeelden van 1 maart 2008 zouden afgegeven worden (CGVS II, p.8). Dergelijke verklaringen zijn weinig coherent en bevestigen uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Voorts moet worden opgemerkt dat u, doorheen uw volledig asielrelaas, verwijst naar problemen met een zekere G. (...) en dat sedert 1998 tot vlak voor uw vertrek in september 2009. Vanuit die vaststelling is het niet geloofwaardig dat u de familienaam van G. (...) niet kent (CGVS I, p.7), temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u in 2004 een klacht tegen hem indiende, die resulteerde in een lange rechtsprocedure, waarbij u alle beroepsmogelijkheden uitputte. Bovendien noemt u wel volledige namen van andere personen die u in verband brengt met uw verklaarde problemen (CGVS I, p.7). Welnu, van een persoon die in het relaas van een asielzoeker een centrale plaats inneemt en die meer bepaald actief betrokken zou zijn in vervolgingsdaden tot kort voor de eigenlijke vlucht toe, mag verwacht worden dat u als geviseerde, zijn volledige naam kent of heeft proberen te achterhalen. De vaststelling dat u hierin niet slaagt, doet afbreuk aan een belangrijk element van uw asielrelaas.

Er moet worden opgemerkt dat uw verklaringen, als zou u in uw herkomstland verstoken blijven van bescherming vanwege de autoriteiten, niet te rijmen zijn met de door u neergelegde documenten inzake een incident in 2004, waarbij de hiervoor genoemde G. (...) betrokken was. Zo legt u een document neer dat melding maakt van de aanwezigheid van de lokale politiechef met een operationele eenheid, alsook van een onderzoeksrechter die op de plaats van de feiten aanwezig is geweest. In het document werd het geleden nadeel van het slachtoffer – uzelf – gepreciseerd. U legt een ingevuld politieformulier voor, dat door uzelf werd ondertekend en waarin u bevestigt dat uw verklaringen waarheidsgetrouw zijn. Eveneens bevat uw administratief dossier een getypt, ondertekend en afgestempeld verslag van de wetsdokter, aangaande een uitgebreid expertiseonderzoek. Het document bevat een gedetailleerde beschrijving van de blessures van het slachtoffer. U legt een door u opgestelde klacht neer (dd.7 november 2004), gericht aan de bevoegde onderzoeksrechter; in het document brengt u een nieuw element naar voor in het onderzoek. Uw bundel neergelegde documenten bevat een brief van het parket-generaal, waarin wordt gemeld dat uw klacht werd doorverwezen. U legt een uittreksel uit een strafvonnis voor vanwege de Rechtbank van eerste aanleg te Malatia-Sebastia (2005). In het vonnis worden expliciet namen van betrokkenen bij het incident vermeld. U legt een strafvonnis van het Beroepshof voor Strafzaken en Militaire Zaken (dd.6 september 2005) voor, waarin ooggetuigenverslagen aan bod komen. Ook legt u een uittreksel uit het strafvonnis van de Rechtbank van eerste aanleg van Malatia- Sebastia (dd.19 oktober 2006) voor, waarin vermeld wordt dat het strafonderzoek tegen G. (...) apart werd gehouden en onderbroken tot hij werd opgepakt op 26 juni 2006. Op 28 juni 2006 werd het strafonderzoek jegens hem heropend en uiteindelijk werd een veroordeling tot 4 jaar cel uitgesproken. Welnu, op basis van dergelijke stukken kan uw verklaring, als zou het proces dat u startte jegens uw belager(s) een schijnproces geweest zijn, niet geloofwaardig genoemd worden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hiermee verder ondergraven.

Er moet worden vastgesteld dat u uw herkomstland, in casu Armenië, via de luchthaven van Zvartnots op een legale manier hebt verlaten en van daaruit naar Parijs vloog (CGVS I, p.5). U verklaarde (CGVS I, p.5) dat u met uw eigen paspoort reisde en dat u op de luchthaven Zvartnots persoonlijk werd gecontroleerd. De vaststelling dat u uw herkomstland op een legale manier hebt verlaten, is belangrijk in het licht van uw asielrelaas. Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal blijkt immers dat u problemen zou gekend hebben met (handlangers van) hooggeplaatste personen, die hetzij belangrijke posities bekleedden binnen de Armeense overheid, hetzij nauwe contacten hadden met gezagsdragers. Zo noemt u (CGVS I, p.7) de namen van de hoofdprocureur van Armenië, A. H. (...), K. K. (...), hoofd van het personeel van de president en de oligarch S. A. (...). Welnu, de vaststelling dat u legaal het land uitreisde en op die manier een groot risico nam ontdekt en aangehouden te worden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaarde ernstige vrees jegens machtige personen bij of in de nabijheid van de Armeense autoriteiten.

Er dient, volledigheidshalve, nog te worden opgemerkt dat uw advocaat, meester Joost Hendrix, met een schrijven gericht aan het Commissariaat-generaal, dd.16.12.2010, liet weten dat uw vader, M. M. (...), op 17 november 2010 dood werd aangetroffen in een kanaal te Metamor, op 50 kilometer van Erevan. Volgens uw advocaat zou de dood van uw vader een bijkomend feit zijn in uw asielrelaas, waarover later meer gegevens zouden kenbaar gemaakt worden. Welnu, hier moet opgemerkt worden dat tot op heden geen enkele bijkomende info dienaangaande werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal. Zelfs indien alsnog informatie zal worden aangereikt inzake het overlijden van uw vader, dan nog blijft de vaststelling overeind dat u uw vader op geen enkel moment hebt geciteerd

doorheen uw asielrelaas. Het schrijven van uw advocaat wijzigt bijgevolg niets aan de tot hertoe gedane vaststellingen.

Uit alle voorgaande vaststellingen dient dan ook te worden afgeleid dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Alle door u voorgelegde documenten vermogen niet om voorgaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. De kopie van uw paspoort en dat van uw echtgenote, uw werkbadge, uw diploma, uw militair boekje, een diploma van uw echtgenote, een getuigschrift waaruit blijkt dat uw echtgenote werkte als verpleegster bevatten identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden. Uw bewijs van uw naamsverandering, toont aan dat u uw familienaam liet wijzigen in 2002, maar bevat geen informatie over problemen die u voordien kende omwille van uw naam. De huwelijksakte bewijst de formele band tussen uzelf en uw echtgenote, hetgeen hier evenmin ter discussie staat. Een aanbevelingsbrief vanwege de politieke partij HHsH, een bewijs van uw lidmaatschap van HHsH sinds 1994 en uw partijlidkaart van HHsH, bewijzen dat u lid was voornoemde partij; deze documenten bevatten echter geen informatie over problemen die u zou gekend hebben door uw lidmaatschap van HHsH. De voorgelegde stukken in verband met de aanval tegen u in 2004 (een aangifte, een proces-verbaal, een medisch getuigschrift, een medisch expertiseverslag, een klacht ter attentie van een onderzoeker, een bewijs van het overmaken van een klacht, een bewijs van het overmaken van een klacht aan de procureur, een gerechtelijke medische expertise, een antwoorddocument van het parket, een verwerping van uw klacht, een brief van het parket generaal, 3 vonnissen) zijn niet te rijmen met uw verklaring als zou het vermelde incident slechts tot een schijnproces geleid hebben, hetgeen eerder reeds werd opgemerkt. De mededeling dat procedure inzake ongeval echtgenote van mei 2008 werd stopgezet, de mededeling dat zaak tegen echtgenote werd geseponeerd, een enveloppe waarin stuk 24 werd verstuurd, tonen aan dat uw vrouw niet werd vervolgd voor een auto-ongeval in mei 2008 (waarbij een kind werd aangereden), waarvan zij aanvankelijk valselijk beschuldigd werd. Deze stukken bewijzen echter niet dat men uw echtgenote aanvankelijk vals wilde beschuldigen omwille van haar rol tijdens de betoging op 1 maart 2008. Twee neergelegde attesten en een werkbadge bewijzen dat uw echtgenote actief zou geweest zijn voor de tv-zender YerevanTV. Het is echter merkwaardig dat op dezelfde datum twee aparte attesten werden geschreven; in één attest wordt vermeld dat uw echtgenote als commercieel directeur werkte, in het andere dat zij directeur was van het filmarchief. In beide attesten wordt geen melding gemaakt van het feit dat uw echtgenote werkzaam is geweest als journaliste, hetgeen nochtans moet blijken uit uw verklaringen. Evenmin bevatten de documenten informatie waaruit blijkt dat uw echtgenote zou aanwezig geweest zijn bij de betoging van 1 maart 2008, hetgeen u nochtans als een cruciale gebeurtenis in uw asielrelaas hebt gemarkeerd. Ten slotte moet opgemerkt worden dat de psycho-medische attesten die in België aan uw echtgenote verstrekt werden (dd.26 juli 2010 en 11 augustus 2010), alle gedane vaststellingen niet kunnen wijzigen; in de attesten wordt verwezen naar problemen die uw echtgenote in haar herkomstland zou gekend hebben, maar de documenten maken geen melding van een diepgaand psychologisch onderzoek. Omwille van medische redenen heeft uw echtgenote zich niet voor gehoor door het Commissariaat-generaal aangemeld, daarom werd haar een verzoek om inlichtingen gestuurd, waarin zij echter geen elementen naar voor bracht die de gedane vaststellingen in positieve zin kunnen wijzigen. ""

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 19 februari 2012 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekers vatten aan met een bespreking van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, alvorens hun asielrelaas te hernemen.

Wat betreft de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers tijdens hun verhoor niet vermeld hebben dat ze op 20 december 2002 reeds een asielaanvraag hadden ingediend in Spanje, antwoorden verzoekers (zie het verzoekschrift, p. 6) "dat zij heden beseffen dat zij dit hadden moeten doen" en dat zij niet dachten "dat dit van groot belang was aangezien zij, nadat hun aanvraag ontvankelijk werd verklaard door de Spaanse asielinstanties, zelf op 12 augustus 2003 besloten afstand te doen van dit asielaanvraag en terug te keren naar hun land".

Aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoeker omtrent de opeising en inbeslagname van de beelden van 1 maart 2008 incoherent zijn, merken ze op dat verzoeker *“nooit verklaard heeft dat zijn echtgenote reeds op 2 maart 2008 de beelden heeft afgegeven aan 2 parketmedewerkers”*; ze bevestigen dat twee parketmedewerkers naar het tv-station zijn gekomen om er alle beeldmateriaal van 1 maart 2008 in beslag te nemen, maar dit wil volgens verzoekers (zie het verzoekschrift, p. 7) *“niet per se zeggen dat verzoekster haar materiaal heeft afgeleverd!”*. Ze benadrukken dat ze duidelijk hebben verklaard dat verzoekster haar beeldmateriaal heeft afgeleverd aan de politieke partij HHsH.

Verzoekers leggen een attest voor van de arts die verzoekers vader M. M., na zijn dood heeft onderzocht; ze stellen dat hun vader werd vermoord maar dat nog niet bekend is wie de daders is.

Verzoekers voeren aan dat ze door *“al deze vreselijke ervaringen”* niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, dat ze een geregeld leven hebben in België en dat ze hun kinderen hier in normale omstandigheden willen opvoeden.

Volgens verzoekers is er bij een terugkeer naar hun land van herkomst sprake van een ernstige schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Ze vragen de bestreden beslissingen te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen; in ondergeschikte orde vragen ze de bestreden beslissingen te hervormen en aan hen de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, S. H., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, S. K., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal niet vermeld hebben dat ze op 20 december 2002 reeds een asielaanvraag hadden ingediend in Spanje, antwoorden verzoekers *“dat zij heden beseffen dat zij dit hadden moeten doen”* en dat zij niet dachten *“dat dit van groot belang was aangezien zij, nadat hun aanvraag ontvankelijk werd verklaard door de Spaanse asielinstanties, zelf op 12 augustus 2003 besloten afstand te doen van dit asielaanvraag en terug te keren naar hun land”*.

De Raad is van oordeel dat de uitleg van verzoekers dat ze het belang van het niet vermelden van die asielaanvraag niet zouden hebben ingezien, geen dienstig verweer uitmaakt; integendeel blijkt dat verzoekers bij hun verhoor immers nadrukkelijk en herhaaldelijk gevraagd naar eerdere aanvragen in andere landen van de Europese Unie, telkens ontkennend werd geantwoord.

Het is duidelijk dat verzoekers de waarheid hebben willen verhelen; deze handelwijze hypothekeert hun geloofwaardigheid.

Overigens blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker tijdens diens asielprocedure in Spanje in december 2002 een andere naam voerde dan opgegeven bij zijn aanvraag in België, i.e. een naam die hij voordien, in 2002, nochtans had laten wijzigen in Armenië.

Verzoekers ondernemen in hun verzoekschrift geen enkele poging om deze opmerking van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen; ook dit element doet aldus verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers.

Aangaande de opmerking in de bestreden beslissingen dat verzoekers verklaringen omtrent de opeising en inbeslagname van de beelden van 1 maart 2008 incoherent zijn, stellen ze dat verzoeker *“nooit verklaard heeft dat zijn echtgenote reeds op 2 maart 2008 de beelden heeft afgegeven aan 2 parketmedewerkers”*, bevestigen ze dat twee parketmedewerkers op 1 maart 2008 naar het tv-station zijn gekomen om er alle beeldmateriaal van 1 maart 2008 in beslag te nemen, maar dit wil volgens verzoekers *“niet per se zeggen dat verzoekster haar materiaal heeft afgeleverd!”*. Ze voegen hieraan toe dat ze duidelijk hebben verklaard dat verzoekster haar beeldmateriaal heeft afgeleverd aan de politieke partij HHsH.

De Raad stelt vast dat de uitleg van verzoekers in hun verzoekschrift geenszins overeenstemt met verklaringen van verzoeker op het Commissariaat-generaal. Daar vertelde hij immers dat op 2 maart 2008 twee parketmedewerkers aan verzoekster vertelden alle beelden van de opstand van 1 maart 2008 af te geven, maar dat verzoekster antwoordde dat ze die beelden niet zelf had, waarop ze de studio moest openen waarin alle opnamen werden bewaard en de twee parketmedewerkers vertrokken; vervolgens, zo verklaarde verzoeker, stonden de twee parketmedewerkers verzoekster na haar werk op te wachten *“en moest ze toch alles afgeven; Ze pakten alle beelden mee; wat schadelijk was, werd vernietigd en de rest stuurden ze terug”* (zie het gehoorverslag van verzoeker van 20 augustus 2010, p. 6).

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer die besluit dat het logisch is en het niet geloofwaardig vindt dat in augustus 2000 zijnde anderhalf jaar na de feiten, verzoekster van haar baas te horen kreeg dat de procureur-generaal opnieuw eiste dat videobeelden van 1 maart 2008 zouden afgegeven worden.

Ook deze incoherentie keert zich tegen de geloofwaardigheid van het relaas.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers de overige argumenten in de bestreden beslissingen in hun verzoekschrift onbesproken laten.

Zo blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, met betrekking tot de moeilijkheden die verzoekers verbinden aan de gebeurtenissen van maart 2008, dat de moeilijkheden die verzoekers in deze periode situeren niet aannemelijk zijn aangezien er actueel geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is in Armenië en verzoekers niet aantonen aan de hand van overtuigende, concrete bewijsstukken dat ze een uitzondering op de algemene regel vormen.

Verzoekers formuleren evenmin een argumentatie omtrent de vaststelling dat ze geen geloofwaardige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot de persoon van ene G. met wie ze problemen zouden hebben gekend sinds 1998, noch omtrent de verklaring van verzoeker als zou het proces dat hij startte jegens diens belager(-s) een schijnproces was.

Ook de vaststellingen aangaande hun legale uitreis uit Armenië en de onverenigbaarheid van dergelijk gegeven met de door verzoekers voorgehouden vrees, laten verzoekers onbetwist, alsook de beoordeling die de commissaris-generaal verbonden heeft aan de door hen bijgebrachte documenten.

De Raad neemt deze motiveringen dan ook over.

De beweringen van verzoekers dat ze door “*al deze vreselijke ervaringen*” niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, dat ze een stabiel leven hebben in België en dat ze hun kinderen hier in normale omstandigheden kunnen opvoeden, zijn geen elementen die bij de beoordeling van hun asielrelaas nuttig kunnen worden.

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een attest van de arts die het lijk van verzoekers vader M. M. heeft onderzocht en stellen dat hun vader werd vermoord maar dat de dader nog niet bekend is. De Raad stelt dienaangaande vast dat er geen concrete indicatie is om aan te nemen dat de dood van verzoekers vader in verband kan worden gebracht met hun asielmotieven.

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift nog een fotokopie van een faxbericht van “*attest psychiater die verzoekers behandeld (sic)*” (inventaris, stuk 4).

De Raad neemt er nota dat volgens de arts, ernstige psychische problemen verzoekster zouden verhinderd hebben het verhoor op het Commissariaat-generaal te ondergaan en een gevaar inhouden bij terugkeer naar haar land wegens de blijvende en delicate impact van de levensomstandigheden aldaar op haar psyche, die gereactiveerd werden bij de verdwijning van haar schoonvader.

De Raad stelt evenwel vast dat in het verzoekschrift dat namens verzoeker en verzoekster werd ingediend, geen enkele verwijzing voorkomt naar de inhoud van dit attest zodat de Raad in het ongewisse blijft van de bedoelingen van verzoekers bij het neerleggen ervan.

De Raad wijst er nog op dat hij de asielaanvraag van verzoekers beoordeelt en zich niet uitspreekt over een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE